

dengang

Først kom kragerne.

En hel sværm af dem.

I tæt formation cirklede de rundt over kirkegården, mens deres mørke, stikkende øjne overvågede – overvågede uophørligt, og deres slanke, sorte kroppe blev kastet frem og tilbage af vindstødene – uden at ænse den tørre, nådeløse hede og den iltfattige luft, som var resultatet af de voldsomme steppebrande, der farvede himlen blodrød og lod askeflager regne ned over de sørgende.

For dem, der har forstand på de dele, var det et tegn, der ikke var til at overse. Og Paloma Santos, som var sikker på, at hendes søns pludselige død ikke var en tilfældighed, så flokken af krager som det, den i virkeligheden var: ikke bare et tegn, men en budbringer af en slags – som var dukket op for at fortælle, at den næste i rækken var ankommet – ja faktisk allerede befandt sig lige her på kirkegården.

Hendes mistanke fandt bekræftelse i samme øjeblik, hun lagde en trøstende arm om sin søns lamslåede, utrøstelige kæreste, og mærkede det liv, der var begyndt at vokse inden i hende.

Den sidste Santos.

Et barnebarn, hvis skæbne for længst var blevet forudsagt.

Men hvis kragerne vidste noget, så var der nok også andre, der gjorde. Andre, som kun ønskede at tilintetgøre det ufødte pigebarn – sikre sig, at hun aldrig ville få muligheden for at kræve sin førstefødselsret.

Længe før den første håndfuld jord blev strøet over kisten, havde Paloma forladt begravelsen, opsat på at beskytte sit barnebarn. Hun aflagde løfte om at holde sig væk og forblive tavs, indtil den dag – barnets sekstende fødselsdag – hvor hun ville få brug for den hjælp, som kun Paloma kunne bringe hende.

Seksten år havde hun til at forberede sig.

Seksten år til at genopbygge sine egne svindende kræfter – holde arvens flamme i live – indtil den tid ville komme, hvor den skulle gives videre.

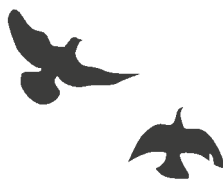
Hun håbede, hun ville kunne holde så længe – hun havde en pris at betale for sin søns død, som var langt højere end sorgen.

Hvis det ikke lykkedes hende at overleve – og at få fat i barnebarnet, før det var for sent – så ville pigens liv få en tragisk og alt for tidlig ende, nøjagtig ligesom farens. Den risiko kunne hun ikke løbe.

Der var ingen andre, der kunne følge efter.

Der var for meget på spil.

Det ufødte barn holdt verdens skæbne i sine hænder.

нц

kapitel 1

Der er øjeblikke i livet, hvor alting går i stå.

Jorden tøver, luften bliver stille, tiden krøller sammen og folder sig ind i sig selv, indtil den falder sammen i en stor, udmattet dyng.

Jeg er på vej ud gennem den lille trædør, ud af den *riad*, hvor Jennika og jeg har haft vores hjem i adskillige uger nu, ud fra den stille, lukkede gård, med dens duft af roser og kaprifolier og ind i medinaens larmende kaos og snoede gader – da det sker igen.

Men i stedet for at gøre mig selv lige så ubevægelig som alt andet omkring mig – sådan som jeg plejer at gøre – beslutter jeg mig for at tage det som en oplevelse og prøve noget sjovt. Jeg kanter mig frem mellem de laksefarvede mure og stopper op foran en lille tynd mand, som er blevet fanget midt i et skridt. Forsigtigt tager jeg fat i hans *gandora* af hvid bomuld og drejer ham rundt, så han vender den anden vej. Jeg må dukke mig for at komme under en skabet kat, der hænger i luften, som om den flyver, og stopper så op og rykker lidt rundt på den kunstfærdige opstilling af blanke messinglamper, en ældre herre lige er blevet færdig med at arrangere. Ved den næste bod stikker jeg fødderne i et par himmelblå *baboucher*, bestemmer mig for at beholde dem, og efterlader mine udtrådte sandaler sammen med en håndfuld *dirhams* som betaling.

Mine øjne svier af at blive holdt åbne, for jeg ved godt, at i samme øjeblik jeg blinker, så vil den *gandora*-klædte mand

være et skridt nærmere sit bestemmelsessted, katten vil atter have fast grund under poterne, og to handlende vil se måbende på deres varer – hele sceneriet vil vende tilbage til sin helt normale, marokkanske tilstand af permanent kaos.

Men så får jeg øje på de skinnende skikkelser, der svæver i udkanten af mit synsfelt, optaget af at studere mig, sådan som de plejer at gøre, og jeg skynder mig at knibe øjnene sammen for at blive fri for at se dem. Jeg håber på, at de også vil tone bort. Forsvinde derhen, hvor de plejer at opholde sig, når de ikke har travlt med at iagttage mig – hvor det så end må være.

Der var engang, jeg troede, at alle oplevede den slags øjeblikke, men så kom jeg til at nævne det for Jennika, som sendte mig et mistroisk blik og sagde, at det vist måtte være jetlag.

Jennika giver jetlag skylden for hvad som helst. Påstår hårdnakket, at tiden går sin gang, og at vi bare skal passe på, den ikke løber fra os. Men allerede den gang vidste jeg – for jeg har været vant til at skifte tidszone, fra før jeg kunne gå – at det, jeg oplevede, intet havde at gøre med kludder i det biologiske urværk.

Men jeg passede på ikke at nævne det igen. Jeg ventede bare, stille og roligt, og håbede på, at øjeblikket snart ville komme igen.

Og det gjorde det.

I løbet af det sidste par år er der langsomt, men sikkert blevet flere og flere af dem. Og siden vi ankom til Marokko, har der været cirka tre om ugen.

En fyr på min egen alder kommer gående forbi, og det lidt for interesserede blik, hans mørke øjne sender mig, får mig til at rette på det lyseblå hovedtørklæde, så det dækker mit hår, inden jeg haster videre. Jeg har sat mig for, at jeg vil være der før Vane, så jeg kan nå at opleve skumringen over *Djemâa el Fna*.

Jeg runder et hjørne, og der ligger det så – torvet over alle torve – verdens navle. Jeg får det lige i synet – og i alle andre sanser – præcis som jeg håbede på.

Lige for næsen af mig strækker sig en lang række af åbne grillboder med geder, duer og alskens uidentificerbare skabninger, som roterer langsomt og sydende på deres spid og spreder små krydrede røgskyer i luften ... hvor de blander sig med de hypnotiske vuggeviser fra de gamle slangetæmmers fløjter. Næsten som i trance sidder de i skrædderstilling på deres tykke tæpper, mens cobraslanger med tomme blikke løfter hovederne foran dem ... alt sammen på baggrund af *gnaouantrommernes* tranceagtige dunken. De leverer den uophørlige underlægningsmusik til den magiske markedsplads, der genopstår i tusmørket, mens natten falder på.

Jeg tager en dyb indånding, indsnuser den berusende blanding af jasmin og eksotiske olier, mens jeg ser mig om en sidste gang, for jeg ved godt, at det vil være en af de sidste gange, jeg ser dette sted på denne måde. Snart vil optagelserne være i kassen, og Jennika og jeg vil være på vej til et nyt sted, til en ny optagelse, som kræver hendes højtbetalte og prisbelønnede arbejde som sminkøse. Hvem ved? Måske vil jeg aldrig se dette sted igen.

Jeg snor mig gennem mylderet, hen til en af madboderne, den ved siden af slangetæmmen, hvor Vane venter, og stjæler et par sekunder til at kvæle den irriterende følelse af svaghed, jeg mærker i mellemgulvet, hver gang jeg ser ham – hver gang jeg nyder synet af hans pjuskede, blonde hår, de dybblå øjne og de blide, bløde læber ....

Fjols! siger jeg til mig selv og ryster på hovedet. Du er for nem!

Som om jeg ikke vidste bedre.

Som om jeg ikke kendte reglerne.

Det handler om at holde afstand – om ikke at blande

følelserne ind i det. Have det sjovt og nyde det så længe, det varer, og aldrig se sig tilbage, når det er forbi.

Vanes kønne ansigt tilhører – ligesom alle de andre kønne ansigter, der kom før ham – hans horder af fans. Ikke et eneste af alle de kønne ansigter har nogen sinde tilhørt mig – og de vil aldrig komme til det.

Lige siden jeg var gammel nok til, at Jennika kunne proppe mig i rygsækken, har det meste af min verden været filmkulisser og locations, og jeg lærte tidligt at spille min rolle som en af filmholdets unger: Vær stille, lad være med at gå i vejen, giv en hånd med, når der er brug for det, og glem aldrig, at når optagelserne er forbi og projektørerne slukkes, så slukkes alle de varme følelser også.

Hele mit liv har jeg været vant til berømmelser, så jeg er ikke nem at imponere. Det er sandsynligvis den vigtigste grund til, at de kan lide mig med det samme. Jeg mener, jeg ser da nogenlunde godt ud, en smule højere end de fleste, nærmest slank, har langt mørkt hår og grønne øjne, som folk lægger mærke til, men alt i alt er jeg en temmelig almindelig pige.

Men når jeg møder en fyr, som tilfældigvis er berømt og tilbudt, så begynder jeg ikke at rødme og stamme, jeg bliver ikke genert og forvirret. Og det er virkelig noget, han ikke er vant til, så det plejer ikke at vare længe, før det er ham, der vil have fat i mig.

Mit første kys fik jeg på stranden ved Rio de Janeiro – Copacabana – af en dreng, der lige havde vundet MTV's ”Årets bedste kys” (og det var i hvert fald helt sikkert, at ingen af dem, der havde stemt på ham, havde kysset ham). Mit andet kys fik jeg i Paris, lige midt på Pont Neuf, af en fyr, der prydede forsiden af samme måneds Vanity Fair. Og bortset fra, at de er rigere, mere berømte og har flere paparazzier i hælene, så er der såmænd ikke den helt store forskel på vores tilværelser.

De fleste af dem er som trækfugle på midlertidigt ophold – præcis ligesom jeg er. På gennemrejse fra sted til sted, fra venskab til venskab, fra forelskelse til forelskelse – jamen, det er det eneste liv, jeg kender til.

Det er ikke nemt at opretholde nære forbindelser, når ens faste adresse er en boks på det lokale UPS-kontor.

Men selv om jeg godt ved det, så har jeg stadig svært ved at holde mine åndedrag nogenlunde i ro, da jeg nærmer mig det kønne ansigt. Der er lige en enkelt sommerfugl eller to, der endnu ikke har fundet vejen ud af min mave. Og det bliver ikke bedre, da han vender sig og får øje på mig, og hans ansigt lyser op i det afslappede, selvsikre smil, som er godt på vej til at gøre ham verdensberømt.

”Hej, Daire. Til lykke med de seksten.”

Jeg må indrømme, at i det øjeblik kan jeg ikke lade være med at tænke på de millioner af tøser, der lige nu ville give hvad som helst for at være i mine spidse, lyseblå *baboucher*.

Jeg smiler tilbage og vifter lidt med den ene hånd til hilsen, inden jeg stikker den ned i lommen på den olivengrønne armyjakke, jeg altid går med. Jeg lader, som om jeg ikke lægger mærke til den måde, hans blik udforsker mig på, fra det lange, brune hår, der titter frem under tørklædet, ned over den batikfarvede tanktop, der sidder stramt under jakken, videre til de stramme, sorte jeans og ned til mine splinterny, lyseblå marokkotøfler.

”Nydeligt,” siger han og sætter sin fod ved siden af min, så vi sammen kan beundre hans og hendes-versionerne af det samme par sko. Han griner. ”Måske kan vi danne mode, når vi kommer hjem til USA. Hvad tror du?”

Vi.

Der findes ikke noget ”vi”.

Jeg ved det. Han ved det. Og det irriterer mig, at han lader, som om det ikke er sådan, det er.

Det er flere timer siden, instruktøren sagde tak for i dag, men *han* fortsætter med at spille sin rolle. Lader som om vores kortvarige, pjank-imellem-optagelserne-forbindelse betyder noget som helst.

Opfører sig, som om vores lille flirt ikke vil udløbe længe før vores returbilletter.

Og mere skal der ikke til, før min pladder-romantiske lillepige-drøm forsvinder som et sandslot ved højvande. Og den fornuftige Daire, hende som ikke er til at løbe om hjørner med, er tilbage igen.

”Det tror jeg ikke, du skal regne med.” Jeg smiler skævt, da jeg sparker til hans tøffel, lidt hårdere end nødvendigt, men det har han selv været ude om, hvis han tror, jeg falder for hans billige tricks. ”Hvad så? Er vi sultne? Jeg tror godt, jeg kan klare en af de der okse-brochetter, og måske også en af dem med pølser – og meget gerne med fritter til!”

Uden at spille mere tid sætter jeg kursen mod madboderne, men Vane har andre planer. Han griber min hånd og fletter sine fingre ind mellem mine, indtil han har godt fat.

”Lige om lidt,” siger han og trækker mig ind til sig, så min hofte bumper imod hans. ”Jeg synes, vi skal gøre noget usædvanligt i anledning af din fødselsdag og alt det der. Hvad siger du til, om du og jeg fik den samme tatovering? Kunne det ikke være lidt sejt?”

Jeg ser vantro på ham. Er manden gået fra forstanden? Hvad forestiller han sig?

”Ja, bare en *mehndi*, du ved. En der forsvinder igen. Men alligevel ...” Han løfter det ene øjenbryn og giver mig det sovekammerblik, der får poptøserne til at dåne på stribe, og jeg må tvinge mig selv til ikke at besvare hans smil med en hånlig grimasse.

En der forsvinder igen. Min kendingsmelodi. Min programmerklæring, om du vil. Men stadigvæk – en *mehndi* er ikke det samme som en overførings-tatovering. En *mehndi*

har sin egen levetid. Den vil stadig være der, længe efter at Vane er steget til himmels i sin private, filmselskabsfinansierede executive-jet.

Men det siger jeg selvfølgelig ikke noget om. Jeg siger bare: ”Instruktøren slår dig ihjel, hvis du møder op på settet i morgen tidlig med henna på.”

Vane trækker på skuldrene. Trækker på skuldrene på en måde, jeg har set alt for mange unge skuespillere gøre alt for mange gange. Han tror, han er uundværlig. Han tror, han kan gå på vandet. Tror, han er den eneste syttenårige med en smule talent, gyldenbrun hud, lyst, bølget hår og dybe blå øjne, som kan lyse hele det hvide lærred op og give teenagepigerne (og de fleste af deres mødre) hede drømme. Det er en farlig måde at se sig selv på, ikke mindst, hvis det er i Hollywood, man skal tjene sit brød. Den måde at tænke på er den direkte vej til afvænningsklinikker, tredjerangs reality-shows, en erindringsbog, skrevet af en professionel skriverkarl, og hurtigt producerede film, som går direkte til dvd-markedet.

Men jeg stritter ikke imod, da han tager fat i min arm. Jeg følger med ham hen til den gamle, sortklædte kvinde, som sidder på en brun, vævet måtte med en stak hennaposer i skødet.

Vane forhandler sig frem til en pris, mens jeg sætter mig foran hende og rækker hende mine hænder. Først klipper hun et hjørne af en pose. Så trykker hun den mørkebrune pasta ud og lægger den i tynde streger på min hud, uden at spørge mig, hvilket mønster jeg kunne tænke mig. Men på den anden side har jeg heller ikke tænkt på noget. Så jeg støtter mig bare til Vane, som har sat sig på knæ ved siden af mig, og lader hende passe sit arbejde.

”Du lade farve sidde så længe er muligt. Den mere farve, den mere han dig elske,” siger hun. Hendes sprog er gebrokkent, men budskabet er klart nok. Og det bliver understreget af det blik, hun sender os – hun ved nok, hvad det her handler om.

”Jamen, vi er ikke ...” *Vi er ikke kærestes*, var, hvad jeg ville sige, men det forhindrer Vane effektivt. Han lægger en arm om min skulder, kysser mig på kinden, og smiler varmt til den gamle dame, hvilket får hende til at fremvise et rigeligt udvalg af ormædte og manglende tænder. Og mig har han hylet helt ud af den. Jeg sidder bare og ser dum ud – med hede kinder, mudrede hænder og en *celebrity* hængende på ryggen.

Jeg har aldrig været forelsket, så det er bestemt ikke noget, jeg skal gøre mig klog på. Jeg aner ikke, hvordan det føles at være det. Men jeg er ret sikker på, at det ikke er sådan her, det skal føles. Jeg er mildest talt ret sikker på, at Vane bare har påtaget sig endnu en hovedrolle – denne gang som den uimodståelige sheik, sminkøsens datter er faldet pladask for – også selv om det kun er til glæde for denne marokkaniske kvinde, som vi aldrig vil få at se igen.

Vane er skuespiller, og et publikum er et publikum – uanset, hvor lille det er.

Da min hånd er helt dækket af kunstfærdige blomsterranker og krummelurer, minder hun mig igen om at give hennaen tid til at sætte sig, inden hun går i gang med Vanes fødder. Men så snart hun ser den anden vej, giver jeg mig til at kradse små stumper af hist og her. Og jeg smiler for mig selv, da pastaen drysser til jorden som støv.

Jeg ved godt, det er åndssvagt, men jeg skal bare lige være helt sikker på, at hendes forudsigelse ikke bliver til virkelighed. Om et par dage er optagelserne færdige, holdet bliver spredt for alle vinde, og hvis der er noget, jeg ikke har brug for, så er det en forelskelse.

Med rigt dekorerede hænder og fødder går vi på opdagelse blandt de travle grillboder. I fællesskab får vi fortæret fem okse- og pølsebrochetter, en stor dyngge fritter og to Fantaer, inden vi slentrer ind mod midten af torvet, hvor nattens cirkusforestilling venter i form af slangetæmmere, akrobater,

jonglører, spåkoner, fakirer, healere, dresserede aber og musikanter. Der er sågar en lille bod, hvor en kvinde mod betaling trækker rådne tænder ud på gamle mænd, mens Vane og jeg ser til med en blanding af fascination og afsky.

Vi har armene om livet på hinanden og hofter, der støder sammen for hvert andet skridt, og Vanes ånde kilder min øreflip, da han hiver en lommelærke med vodka frem og tilbyder mig den første slurk.

Jeg ryster på hovedet. Skubber den væk. Ethvert andet sted ville jeg måske have overvejet det, men ikke her. Ikke i Marrakesh. Marrakesh er anderledes. Et gådefuldt og også lidt skræmmende sted. Og jeg har ingen anelse om, hvordan love-
ne er her, men det skulle ikke undre mig, om de var temmelig strikse, og jeg har i hvert fald ikke lyst til at havne i et marokkansk fængsel, fordi jeg ikke er gammel nok til at drikke.

Men den tanke ser ikke ud til at bekymre Vane. Han smiler bare og bæller stadset i sig, inden han stopper den lille flaske i baglommen og hiver mig med ind i mørk og mennesketom gyde.

Jeg snubler. Ømmer mig. Griber ud efter muren, mens jeg kæmper for at holde balancen og finde ud af, hvad vej jeg skal. Hans varme hænder har godt fat om livet på mig, og jeg trøster mig med det lille mundheld, Jennika altid kom med, dengang jeg var lille og skulle vænnes af med at sove med lys om natten:

Du skal vænne dig til mørket, så lyset kan finde dig.

Han skubber tørklædet væk fra mit hår, så det falder ned omkring min hals, og hans ansigt kommer så tæt på mit, at jeg ikke kan se andet end de dybe blå øjne og de perfekte læber, som er ivrige efter at mødes med mine.

Jeg lader mig opsluge af hans kys, hans tunge smager stadig af vodka, og mine hænder udforsker hans brede bryst, de stramme skuldre, hans skarpskårne kæbe. Mine fingre fletter sig ind i hans silkebløde manke, mens hans forsvinder ind

under min jakke – ind under min tanktop – og stoffet bulker sig sammen, efterhånden som han arbejder sig opad.

Vores kroppe finder sammen, giver sig hen til hinanden, gnubbende hofter, en trængsel af læber. Mine åndedrag bliver til stønnen, og kysset bliver så hedt, at hele min krop tændes som en tændstik, der flammer op.

Følelsen af ham – varmen fra ham – løftet om ham – er så svimlende, at jeg overgiver mig totalt til hans fingre, der bevæger sig ind under min bh, snor sig omkring, griber fat, hiver ... mens mine fingre er på vej længere ned. Ned over det velformede mellemgulv, mavemusklerne, der er stramme som et vaskebræt. Og endnu længere ned, til hans bælte, klar til at udforske steder, jeg aldrig før har været ...

Han gør sig fri af mig og hvisker i mit øre: ”Kom. Jeg ved, hvor vi kan gå hen.” Hans stemme er hæs, øjnene er matte, og vi må begge to kæmpe for at få vejret, kæmpe imod trangten til at gribe fat i hinanden og fortsætte, hvor vi slap. ”Jeg fatter ikke, at jeg ikke har tænkt på det før – det er det perfekte sted – kom!”

Han griber min hånd, trækker mig ud fra mørket, tilbage til den oplyste, summende markedsplads.

Først følger jeg ham villigt, parat til at gå med ham, uanset hvor han vil have mig hen.

Men et øjeblik efter har jeg ladet mig forføre af de uophørlige hypnotiserende rytmer – de trancefremkaldende *gnaouan*-trommer.

”Kom nu, Daire. Vi skal den her vej. Hey, hvad sker der?”

Han ser fortabt og forvirret på mig, da jeg slipper hans hånd og fortsætter ligeud uden at bekymre mig om, hvad vej han går – pludselig uinteressert i noget som helst, andet end at finde ud af, hvor den intense rytme kommer fra.

Jeg baner mig vej gennem den tætpakkede menneskemængde, jeg står foran den – mit hoved er fyldt op af den røde lædertromme, mine øjne løber i vand ved synet

af blodrød silke, gyldne mønter og et ansigt, omhyggeligt skjult bag et slør, som kun afslører de inciterende, mørke, kohl-indrammede øjne.

”Det er en fyr – det er en trans.” Vane har indhentet mig og står nu tæt op ad mig, betaget af den kaftanklædte mand, hvis hænder flager højt op i luften og klirrer med fingrenes små, gyldne bækkener og en krop, der vrider og vender sig, fængslet af den røde trommes enerverende dunken.

Men andet ser Vane ikke.

Han ser ikke, hvad jeg ser.

Ser ikke, at alting går i stå.

Ser ikke, hvordan luften ændrer sig – hvordan den bliver diset og flimrende, som når man kigger gennem glasset i en flaske.

Ser ikke, hvordan de skinnende skikkelser dukker op og svæver ude langs kanten.

Ser ikke, hvordan de vinker ad mig – vil have mig til at slutte mig til dem.

Alt sammen noget, kun jeg kan se.

Jeg blinker, men det gør ikke sceneriet normalt igen.

Jeg blinker flere gange, men der er ikke noget at gøre. De er der stadig, og ikke nok med det. Denne gang har de taget deres venner med.

Krager.

Tusinder og atter tusinder af krager slår sig ned på torvet. Lander på alle og enhver, på trommeslageren, på den dansende transvestit – kommer susende i glideflugt eller baskende med vingerne, sætter sig, hvor det passer dem – forvandler den pulserende markedsplads til en vidtstrakt slette af sorte, stikkende øjne, der ubønhørligt iagttager mig.

De skinnende skikkelser nærmer sig langsomt – med udstrakte arme og krogede fingre – så kragerne forvandles til en blodig masse af blod og sorte fjer under deres trampende fødder.

Og der er intet, jeg kan gøre for at standse deres fremmarch. Intet jeg kan gøre for at sætte tiden i gang igen.

Så jeg gør det eneste, jeg *kan* gøre – jeg løber.

Jeg styrter gennem mængden – skubber, puffer, maser mig frem, skriger ad dem, råber til alle, der kommer i vejen, at de skal flytte sig, lade mig komme frem. Sanser kun delvist, at Vane råber efter mig, griber fat i mig, holder om mig, trygler mig om at falde til ro, at holde op med at være bange.

Min krop synker befriet sammen, da jeg vender mit ansigt op mod hans. Jeg når lige at overveje, om jeg nogen sinde vil kunne forklare dette pludselige anfald af galskab, nu da alting er normalt igen, før jeg kaster et blik over hans skulder og ser, at kragerne blot har givet plads for noget endnu værre: Torvet er nu fyldt med tusinder af stager med bloddryppende, afrevne hoveder.

Deres blodige munde åbner og lukker sig i takt – gaber deres makabre budskab – gaber mit navn – vil have mig til at høre efter – lytte til deres advarsel – inden det er for sent.

En af stemmerne hæver sig over de andre, dens gruppvækkende sønderslagne ansigt har en ubehagelig lighed med et, jeg kun kender alt for godt fra et gammelt, krøllet og faldmet foto.